

Arbejdsløshedskasserne, vilde være en Al-misselov, som kom til at virke demoraliserende. Jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem, ligesom det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), sagde noget om, at noget andet er det naturligt med de Folk, som melde sig til Fattigvæsenet, de maa understøttes af det offentlige, men heller ikke paa anden Maade. Det forekommer mig, at denne Tale om Demoralisation nok saa meget kan rettes mod den almindelige Fattighjælp; thi for saa vidt man ikke i en ekstraordinær Tid finder Anledning til at træffe ekstraordinære Foranstaltninger til at afhjælpe Nøden, er der ikke andet end Fattigvæsenet for dem, som ere arbejdsløse. Netop under denne Form bidrager man stærkt til at demoralisere den Del af Befolkningen, som maa søge saadan Understøttelse.

Det ærede Medlem paastod nu, ligesom han har gjort i sin Betænkning, at der ikke er nogen ekstraordinær Arbejdsløshed. Det ærede Medlem sagde noget om, at det er for en stor Del Sæsonfag, her er Tale om. Jeg tillader mig at spørge: Hvad anser det ærede Medlem for ekstraordinær Arbejdsløshed? Dette, at der gennem et Tidsrum af 3 Aar har været i Halvdelen af Aarets Maaneder 20 til 22 pCt. arbejdsløse, og i den anden Halvdel, nemlig Sommertiden, mellem 10 og 23 pCt., dette, at der hele Aaret igennem har været et meget stort Antal arbejdsløse, om Vinteren 20,000—25,000 og om Sommeren 10,000, regner det ærede Medlem ikke for ekstraordinær Arbejdsløshed, og dette, at denne Arbejdsløshed holder sig Aar efter Aar, har for det ærede Medlem ingen som helst Betydning, det er Sæsonfag, siger det ærede Medlem. Hvilken Tilfredsstillelse er det for Bygningsarbejderne at vide, at det er Sæsonfag, naar deres døde Sæson, som normalt varer nogle Vintermaaneder, har været i 3 Aar baade Sommer og Vinter. Det er en ringe Tilfredsstillelse for dem at vide, at under normale Forhold have de Arbejde om Sommeren, men maaske ikke i nogen Tid om Vinteren, medens Forholdet nu er det, at de hverken have Arbejde Vinter eller Sommer. Det ærede Medlem mente, at det burde være Fagforeningerne, der i alt Fald i nogen Maade maatte yde Bidrag. Jeg til-

lader mig at henvise det ærede Medlem til de Udtalelser, som findes i hans Forgængers Betænkning i Fjor angaaende disse Lovforslag. Der opgør denne, at der af Arbejdsløshedskasserne er ydet 1,200,000 Kr. og af Fagforeningerne 800,000 Kr. Det staar med det ærede Medlems Forgængers Navn under i den Betænkning, som i Fjor afgaves. Det viser, at der fra Fagforeningerne i disse Aar er ydet ekstraordinære Bidrag til Støtte af Arbejdsløshedskassernes Virksomhed.

Det ærede Medlem siger, at det er en Fejl, at vore Fagforeninger ere byggede op som Kamporganisationer, vi skulle tværtimod vise Interesse for Arbejdsfreden. Jeg har godt forstaaet i længere Tid, at den Uvillie, som er fremme imod Arbejdsløshedskasserne og mod den ekstraordinære Lov om Afhjælpning af Arbejdsløsheden, hænger sammen med noget andet end selve Arbejdsløsheden. Det, at selve Arbejdsgiverforeningen har affattet og udsendt Klager over Arbejdsløshedskassernes øverste Ledelse, gennem Pressen og direkte til Ministeren, og det, at man i et bestemt Tilfælde ser en Sag, som angaar Forvaltningen af en Arbejdsløshedskasse, omtalt i et Højreblad med den Slutningsbemærkning, at Sagen vil blive indberettet til Arbejdsgiverforeningen, viser, at man her har faaet et Forhold ind med Hensyn til Bedømmelse af Arbejderforhold, som i og for sig ikke har noget med den Sag at gøre, og bestyrker den Opfattelse, jeg har, at den Uvillie, man nærer i Øjeblikket fra den Side, det ærede Medlem tilhører, mod Arbejdsløshedskasserne, hænger nøje sammen med de Lønforhandlinger og deslige, som i Øjeblikket føres Arbejderne og Arbejdsgiverne imellem. Det er ikke noget ukendt, at man fra Arbejdsgivernes Side lægger an paa at faa de flest mulige Overenskomster til at udløbe paa et bestemt Tidspunkt, lægger an paa at skaffe Mulighed for at faa en Storkamp paa et bestemt Tidspunkt for derved at holde Fordringerne saa langt nede som muligt, idet Truslerne om denne Storkamp stadig hænge i Luften. Nu havde man i nogle Aar ventet, at 1911 skulde være Opgørelsesaar, saa vilde det være — det maa indrømmes — en meget stor Behagelighed for Arbejdsgiverne, om